

ת"פ 2641/01/17 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אברהם חזיה

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 2641-01-17 פרקליטות מחוז מרכז נ' חזיה

בפני	כבוד השופטת רבקה גלט
	פרקליטות מחוז מרכז
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד שגב
	נגד
	אברהם חזיה
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד בנימין בן נתן

גזר דין

האישום

הנאשם, כבן 20, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירות של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1997 (להלן: "החוק") והחזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק.

על פי תיאור העובדות, בתאריך 27.12.2016 בשעה 23:00 לערך, שהו המתלונן (קטין יליד 1999) וחבריו במסיבת יום הולדת בלוד. משיצאו משם, פגשו בנאשם, עמו אין להם הכרות מוקדמת, ובמהלך ויכוח שהתגלע ביניהם דחפו המתלונן וחבריו את הנאשם. בתגובה עזב הנאשם את המקום בריצה, שב כעבור מספר דקות עם סכין בידו, והחל לרוץ אחרי המתלונן. המתלונן ברח והנאשם תפס אותו והכה אותו. חבריו של המתלונן אשר הבחינו בנאשם רץ אחריו, רצו למקום על מנת להפריד ביניהם. חלק מן החברים הכו את הנאשם בבעיטות ובמכות על מנת שיעזוב את הסכין. הנאשם ברח מהמקום וכשאותר על ידי שוטרים, מסר להם בכזב כי שלושה ערבים תקפו אותו וניסו לגנוב את הטלפון הנייד שלו. אחד השוטרים הודיע לנאשם כי הוא מעוכב, והלה החל לרוץ בניסיון להימלט, אך השוטר אחז בו.

כתב האישום הוגש יחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, ואולם, הנאשם שוחרר בתנאים מגבילים ביום 10.1.17. בהמשך, ניתנו הקלות בתנאי השחרור עד שבסופו של דבר, אלה הוסרו כליל ביום 1.11.17.

לוז המחלוקת

הנאשם עתר לסיום ההליך ללא הרשעה, ולאור מכלול הנסיבות כפי שיפורטו בהמשך, קבעתי אשמתו מבלי להרשיעו באותו שלב. בהמשך, ניתנו בעניינו 3 תסקירים מטעם שרות המבחן.

כבר עתה ניתן לומר כי המחלוקת בין הצדדים נעוצה בשאלת הרשעת הנאשם. בעוד שעתירתו היא להימנע מהרשעה נוכח גילו הצעיר והעדר עבר פלילי, הרי התביעה עומדת על הרשעה והטלת עונשים של מאסר על תנאי, של"צ ופיצוי.

התסקירים

בעניינו של הנאשם ניתנו 3 תסקירים.

על פי התסקיר הראשון, מתאריך 25.12.17, הנאשם רווק, מתגורר עם הוריו ועובד כשכיר בתחום השיפוצים. הנאשם היה אמור להתגייס לצה"ל לשרות חובה, אך נוכח ההליך הפלילי והתנאים המגבילים שהוטלו עליו, הוקפא הליך גיוסו. צוין כי מתנהל נגד הנאשם הליך נוסף, בבית המשפט לנוער. הנאשם התקשה לקבל אחריות למיוחס לו ותיאר בפני קצין המבחן אלימות הדדית בעת האירוע, לרקע היכרות קודמת ועוינת עם המתלונן. לדבריו, היה בסערת רגשות, חש מאוים, ופעל כפי שמתואר באישום, אך ללא כוונה לפגוע במתלונן. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להבין את חומרת מעשיו ולגלות אמפטיה כלפי המתלונן והוא משליך עליו את האחריות. עוד נכתב כי מעצרו הנוכחי סייע בהפסקת תהליך של הידרדרות ומעורבות שולית שהחל והתאפיין בהתנהגות אימפולסיבית ואלימה. כך, בעקבות המעצר והשחרור, במחצית השנייה של כיתה י"ב, חל שינוי ניכר לחיוב בהתנהגותו, מבחינה לימודית והתנהגותית, והוא שולב בתכנית טיפולית. נקבע כי רמת הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצויה ברף הבינוני. לאור זאת, ומפאת גילו והיעדר הרשעות קודמות, הומלץ על דחיית הדיון, תוך עריכת ניסיון טיפולי. נוכח גילו הצעיר, וההשפעה המרתיעה של ההליך, הומלץ על דחייה לצורך שילובו במסגרת טיפולית במהלכה ירכוש כלים לשליטה בתגובותיו במצבי לחץ וקונפליקט.

התסקיר השני הוגש בתאריך 28.3.18. נכתב כי הנאשם ממשיך בעבודתו, והוסרו כל התנאים המגבילים שהוטלו עליו. ההתרשמות היא כי הוא מתחיל לפתח מודעות לדפוסי התנהגותו, ויש מוטיבציה לטיפול. כיוון שהנאשם הכיר בחומרת מעשיו ובאחריותו, לאור העובדה כי מדובר בבחור צעיר, המצוי בראשית חייו התעסוקתיים והאישיים, מתפקד באופן תקין, וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק, הומלץ להטיל צו מבחן, אשר במסגרתו ישולב בטיפול. בנוסף, הומלץ להטיל של"צ ופיצוי למתלונן כחלק מענישה חינוכית וכנדבך נוסף בהפנמת חומרת התנהגותו.

ביום 12.9.18 הוגש התסקיר האחרון בו דווח כי הנאשם אמנם שולב בקבוצה וערך מאמצים להשתתף בה. נכתב כי הוא מתמודד עם קושי כלכלי, החל לעבוד בחברת שטראוס ומתכוון להתמקצע בתחום השיפוצים. בשאלת גיוסו לא חל שינוי. ההערכה היא כי כיום, הנאשם לוקח אחריות על חייו, והמשך הטיפול יסייע עוד ברכישת כלים לשליטה בכעסים. שרות המבחן הביע דעתו כי בשלה השעה לסיום ההליך, ושב על המלצתו להימנע להרשעה על מנת שלא לחבל בעתידו התעסוקתי של הנאשם.

טיעוני הצדדים

התביעה טענה כי על פי התסקירים הנאשם מצוי אך בתחילתו של תהליך חיובי. נטען כי המתחם בגין עבירות של החזקת סכין נע בין הרשעה לצד של"צ ועד מאסר בפועל למשך 8 חודשים. בנוגע לעבירת התקיפה נטען כי המתחם נע בין מאסר על תנאי ל-6 חודשי מאסר בעבודות שרות. התביעה ערה לגילו הצעיר של הנאשם בשעת העבירות, אך מפנה לכך שנוהל בעניינו הליך נוסף בבית המשפט לנוער אשר הסתיים באי הרשעה. נטען כי נוכח טיב העבירות ונסיבות ביצוען לא ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה. בנוגע לגיוסו של הנאשם לשרות בצה"ל, נטען כי לא ניתן לקבוע באופן חד משמעי שהרשעה תמנע את הגיוס, שכן כבר נכתב בהחלטות שיפוטיות כי העניין תלוי בנסיבות. התביעה טענה כי הרשעה לא תגרום פגיעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם. בסופו של עניין העתירה היא להטלת מאסר על תנאי, של"צ ופיצוי.

בא כוח הנאשם עתר לקבלת המלצת שירות המבחן וסיום ההליך ללא הרשעה. לשיטתו, יש משקל מכריע לגילו הצעיר של הנאשם שהיה על גבול הקטניות בעת האירוע. אילו התרחש האירוע חודש קודם לכן, היה עדיין קטין. בנוסף, הפנה לכך שהאירוע החל שלא באשמת הנאשם, עת הותקף מצד המתלונן, וחרף זאת, לא הוגש כתב אישום נגד המתלונן. עוד הפנה לכך שלא נגרמו למתלונן כל חבלות. נטען כי הנאשם חווה זעזוע בעקבות האירוע. במהלך המשפט הנאשם עבר תהליך שיקומי אינטנסיבי, השתתף בקבוצות טיפוליות, וכיום הוא נוטל אחריות מלאה למעשים. בנוגע לגיוסו של הנאשם, מסר ב"כ הנאשם כי הוא היה מעוניין מאד להתגייס, אלא שהודיעו לו על הקפאת ההליך. בהמשך, הנאשם שקל השתלבות במכינה צבאית, אך הבין כי עניינו יישקל רק לאחר סיום ההליך. ב"כ הנאשם טען כי על פי ההלכה הפסוקה, בעניינים של צעירים אין לדרוש הוכחת נזק קונקרטי הצפוי מן ההרשעה כיוון שטרם בחרו את דרכם. בנוגע לפיצוי, נטען כי אין מקום לכך בנסיבות המקרה, בשל מעורבות המתלונן באלימות. הוגשה אסופת פסיקה.

הנאשם בדברו האחרון הביע חרטה והסביר כי לא גויס לצה"ל בשל ההליך הפלילי.

שאלת ההרשעה

ההלכות בדבר הכללים על פיהם יכריע בית המשפט בשאלת ההרשעה נקבעו בע"פ 2083/96 כתב נ' מד"י (21.08.96), ובע"פ 9150/08 מד"י נ' ביטון (23.07.09). כידוע, שני תנאים מצטברים נדרשים לצורך עמידה בדרישת הדין והם: (א) הוכח כי סיום ההליך בלא הרשעה לא יפגע באינטרס הציבורי שבענישה בגין המעשה המדובר (ב) הוכח כי הרשעה תפגע באופן משמעותי בשיקומו של הנאשם.

מבחינת האינטרס הציבורי בענישה, יש להפנות לחומרה היתרה של עבירת החזקת הסכין, אודותיה כבר נכתב רבות. ברע"פ 242/07 אולימבוב נ' מד"י (11.1.07) נאמר:

אין צורך להכביר מלים על כך שסכין קוראת לשולף ולדוקר כשם שפירצה קוראת לגנב; "תת תרבות הסכין" על גילוייה השונים - מהחזקת סכין ועד לשימוש אלים בה - היא אורח תדיר, לא רצוי, בבתי המשפט, לרבות בבית משפט זה; היא כבר גבתה לא מעט חיי אדם, ועל כן אין מנוס מענישה מרתיעה לגביה, בכל גילוייה.

וכן ברע"פ 2932/08 מרגאן נ' מד"י (12.6.08) נאמר:

החזקת סכין למטרה לא כשרה היא עבירה שיש למגר אותה, ופגיעתה בציבור קשה...

בחנית הפסיקה העקבית של בית המשפט העליון מעלה כי בכל הנוגע לעבירה של החזקת סכין, ניתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי, ונדחו בקשות לאי הרשעה. זאת, גם כשדובר בנאשמים צעירים, ללא עבר פלילי, וגם כשלא היה כל גוון אלים לאירוע בו נתפסה הסכין (רע"פ 632/14 אדוניה נ' מד"י (31.7.14); רע"פ 2968/12 כאיד אלזיד נ' מ"י (6.5.12); רע"פ 4200/12 אבו זניד נ' מד"י (27.6.12); רע"פ 1490/12 אבו גוש נ' מד"י (15.7.12); רע"פ 4200/12 אבו זניד נ' מד"י (27.6.12). וכך נאמר ברע"פ 1949/15 אימן תקרורי נ' מ"י (2.4.15):

"גם אם מעשיו של המבקש אינם מגיעים לרף חומרה גבוה, ובשים לב לעובדה כי המבקש לא עשה שימוש באגרופ, הרי שעצם החזקתו של כלי נשק קר כדוגמתו, אשר שימוש הטבעי אינו למטרה כשרה, אינה מאפשרת להימנע מהרשעתו של המבקש" רע"פ 1949/15 אימן תקרורי (2.4.15).

אמנם, במאגרי הפסיקה ניתן למצוא מקרים בהם הסתפק בית המשפט בענישה ללא הרשעה בעבירות של החזקת סכין, אך זאת בנסיבות חריגות ומיוחדות, וכאשר דובר בהחזקה שהתבררה כחסרת גוון אלים כלשהו, והוכח נזק הצפוי לנאשם באם יורשע (למשל: רע"פ 3446/10 עבד אל חלים נ' מד"י (6.4.11); ת.פ. 30859-02-16 מד"י נ' עמר (3.5.17); ת.פ. 47754-06-16 מד"י סואעד (5.6.17); ת.פ. 61662-11-15 מד"י נ' לוי (14.7.16)).

לעומת זאת, עלי להודות כי קשה לאתר מקרים בהם הסתיים ההליך בלא הרשעה, מקום בו שימש הסכין באירוע בעל גוון אלים, כפי שאירע בענייננו. אציין כי גם אסופת הפסיקה שהוגשה מטעם הנאשם, אינה יכולה ללמד דבר, היות שלא מצאתי בה מקרים דומים שבהם דובר בהחזקת סכין בנסיבות של אירוע אלים.

בעפ"ג 9474-05-14 סקזו נ' מד"י (7.10.14) נדון עניינו של נאשם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, אשר לקראת מפגש עם אדם זר נטל באופן אימפולסיבי סכין מטבח לנוכח חששו. הערעור על הרשעתו נדחה:

"גם אם נתוניו האישיים של המערער שלפנינו חיוביים יותר מאשר נתוניו של המערער בפס"ד בן שרם הנ"ל, עליו הסתמך בימ"ש קמא, וגם אם החזיק "רק" בסכין מטבח, הרי מטרת החזקת הסכין ונסיבות החזקתה על ידו, בצד התרשמות קצינת המבחן כפי שהובאה לעיל, מצדיקות את הרשעתו, חרף המלצתה שלא להרשיעו, על מנת להרתיע אותו מלהחזיק סכין בעתיד בנסיבות דומות, ולהעביר מסר דומה של הרתעה לציבור.

איננו מתעלמים כלל ועיקר מהיותו של המערער "בגיר-צעיר" ומתפקודו החיובי, לעת הזו, בצה"ל, כמו גם מרצונו לשרת בקבע בתחום המחשבים, אותו הוא לומד; עם זאת, גם אם המערער לא יגויס לשרות קבע בצה"ל הוא יוכל למצוא את עתידו המקצועי במסגרת שאינה דורשת "תעודת יושר" והרשעתו לא תפגע בעתידו ובשיקומו"

בענייננו, הנאשם אמנם הותקף על ידי כמה צעירים הקרובים לגילו, אך זאת בדרך של דחיפה בלבד, ולא נטען כי התקיפה היתה מסוכנת או חמורה. גם עולה מן העובדות כי היה בידי הנאשם לנתק עצמו מן התוקפים בנקל, כפי שעשה בתחילה, אלא שמשום מה בחר לשוב למקום כשבידו סכין, מה שמלמד כי היה מעוניין בהסלמת העימות באופן מסוכן. אם לא די בכך, הנאשם החל לרוץ אחר אחד האחרים (המתלונן), ואף תפס אותו למרות שניסה להימלט. בשלב זה, הנאשם החל להכות את המתלונן.

מעשיו של הנאשם הם בדרגת חומרה משמעותית, בייחוד לנוכח חוסר הפרופורציה בין מינוריות האלימות שנקטו האחרים כלפיו בשלב הראשון, לבין התגובה בה בחר. אינני מתעלמת מכך שהנאשם הוכה לבסוף על ידי האחרים, ואולם עולה מתיאור העובדות בבירור, כי הדבר נועד לגרום לו לעזוב את הסכין שהביא.

נראה כי הנאשם חש רגשות אשמה על התנהגותו העבריינית, וניסה להסתירה כשבחר לשקר לשוטר מיד לאחר תום ההתכתשות, בטענה כי הותקף בידי "ערבים".

לדעתי, הקלות הבלתי נסבלת שבה פעל הנאשם, כשבחר להוביל להסלמה מסוכנת של ההתרחשות, תוך הבאת סכין, מרדף אחרי המתלונן והכאתו, מקשים על האפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעה, מבחינת האינטרס העונשי בעבירות.

גם מבחינת צרכי שיקומו של הנאשם, לא שוכנעתי כלל כי ראוי להימנע מהרשעה במקרה זה. אמנם, המדובר בבחור צעיר, אשר בעת ביצוע העבירות היה על סף הקטינות. עם זאת, יש להזכיר כי על פי התסקיר, העבירות בוצעו במהלך תקופת התדרדרות כללית של הנאשם, וכן נוהל נגדו הליך פלילי נוסף, בבית המשפט לנוער, אשר הסתיים, לא מכבר, ללא הרשעה. הנאשם גילה קושי בנטילת אחריות מלאה על פני תקופה ארוכה, אם כי השתלב בתכנית טיפולית. נכתב בתסקירים המאוחרים כי כיום הוא נוטל אחריות, אך עדיין זקוק להמשך טיפול לצורך רכישת כלים להתמודדות במצבי קונפליקט. אני ערה לכך שהנאשם עבר תהליך משמעותי וחיובי, ויש לעודד אותו בכך, אך לא מצאתי כי הנסיבות הן חריגות ויוצאות דופן במידה שתצדיק אי הרשעה נוכח חומרת העבירות.

שרות המבחן המליץ להימנע מהרשעת הנאשם, על מנת שלא לפגוע באפשרויותיו התעסוקתיות בעתיד, בהיותו צעיר שטרם גיבש את דרכו. שקלתי טענות אלה בכובד ראש, אך מסקנתי היא כי לא הוכחה כל פגיעה עתידית שתיגרם מן ההרשעה, ועל כן אין המקרה, על חומרת נסיבותיו, מתאים להימנעות מהרשעה. בהקשר זה אני מפנה לרע"פ 4079/10 ג'בשה נ' מד"י (23.8.10), שם נדונה שאלת הרשעתו של צעיר נעדר עבר פלילי, וכך נאמר:

"אמת, יתכן וכתוצאה מהרשעה זו תפגע דרכו המקצועית של המבקש, אולם ראוי היה כי ישקול תוצאה זו בטרם מעשה. מנגד, עמד בית משפט זה לא פעם על האינטרס הציבורי שבמיגור התופעה בה צעירים נושאים על גופם כדבר שבשגרה סכינים בפרט ושאר כלי משחית בכלל (רע"פ 2932/08 מרגאן נ' מדינת ישראל (12.6.2008); רע"פ 9400/08 מועטי נ' מדינת ישראל (20.11.2008); ע"פ 5928/93 דרס בןביאדגלין נ' מדינת ישראל (13.7.1994)). סכין זו המוחזקת בהחבא שלא כדין, הנה בבחינת האקדח שתיאר אנטון צ'קוב, הנראה במערכה הראשונה וסופו לירות במערכה השלישית, ועם כך לא ניתן להשלים".

לדעתי, מן הדברים הללו, יש ללמוד קל וחומר לעניינו של הנאשם, שבו אין המדובר בהחזקת סכין בהיחבא, אלא בשימוש בסכין במהלך אירוע אלימות.

עוד יש להזכיר כי במהלך שלב הטיעונים לעונש, מצאתי לנכון לדחות את הדיון כמה פעמים, בין היתר לנוכח טענת הנאשם כי הוא מעוניין להתגייס לצה"ל. סברתי אז כי אילו היתה מוגשת הודעה חד משמעית לפיה הנאשם אכן גויס, ייתכן שהיה בכך כדי להפוך את הקערה על פיה ולסייע לו בעתירתו להימנע מהרשעה. עמדתי זו נשענה בשעתה על שורת החלטות שיפוטיות בהן מצאו בתי המשפט לנכון לחרוג ממדיניות הענישה הנוהגת, כדי לאפשר לנאשמים להתגייס לשרות צבאי, זאת מתוך הכרה בחשיבות תרומתם למען ביטחון הציבור (ע"פ 4605/13 פלוני נ' מד"י (25.2.14); ע"פ 9090/00 שניידרמן נ' מד"י (22.2.01); ע"פ 6787/17 מד"י נ' פלוני (25.12.17); ע"פ 7936/04 מד"י נ' פלוני (24.4.06); ע"פ 30887-04-12 פולנירוב נ' מד"י (24.6.12); ע"פ 9813/16 פלוני נ' מד"י (15.6.17); ת.פ. 30150-05-12 מד"י נ' מ'נ' (21.11.13); ת.פ. 255409-09-16 מד"י נ' כהן (17.4.18); ת.פ. 8153/05 מד"י נ' יהודע ואח' (22.3.07)). ואולם, בסופו של יום הסתבר כי הנאשם לא התגייס, והחליט לפנות לעבודה לפרנסתו. בנסיבות הללו, השיקול הייחודי שחל בעניינם של מי אשר גויסו, אינו רלוונטי למקרה דנן.

לא למותר להזכיר כי הנאשם עובד באופן מסודר, ולא נטען כי יש בניהול ההליך כדי לפגוע בתעסוקתו.

נוכח כל האמור, אני דוחה את העתירה לאי הרשעה.

גזירת הדין

כפי שנכתב בראשית הדברים, המחלוקת העיקרית בין הצדדים נגעה לשאלת ההרשעה. משדחיתי את עתירת הנאשם בעניין זה, אין עוד צורך להאריך בעניין קביעת מתחם העונש ההולם והעונש המתאים לנאשם, שכן התביעה הסתפקה בהטלת עונש מינורי יחסית, של מאסר על תנאי לצד של"צ ופיצוי.

על התחשבותה של התביעה, ניתן ללמוד מתוך השוואה למקרים רבים בהם ננקטה ענישה מחמירה פי כמה, כלפי עבירות של החזקת סכין במהלך עימות אלים, לרבות הטלת מאסר בפועל, או בעבודות שרות (עפ"ג 28790-05-16 אלוני נ' מד"י (1.1.17); ת"פ 1725-08 מד"י נ' מוקומולו (17.3.10); רע"פ 7656/13 דניאל נ' מד"י (14.11.13); ת"פ 27010-03-16 מד"י נ' אלמנו טרפה (11.7.17); ת"פ 4126/09 מד"י נ' אסרסי (3.1.10); ת"פ 1791-09 מד"י נ' שלמה גהן (19.1.11); ת"פ 8736-11-12 מד"י נ' אגבאריה (4.4.13); ת.פ. 24166-09-13 מד"י נ' דניאל סרור (21.5.17); עפ"ג 28790-05-16 אלוני נ' מד"י (1.1.17); ת.פ. 1610-02-10 מד"י נ' בן משה (15.7.10); ת.פ. 14528-07-09 מד"י נ' מוזס (30.4.12); ת.פ. 3698-11-14 מד"י נ' חנונוב (18.6.15); ת.פ. 39232-09-10 מד"י נ' אורזחובסקי (18.12.12); ת.פ. 59544-03-11 מד"י נ' ורדי (13.7.14); ת.פ. 2210-08 מד"י נ' דבוש (4.12.12)). ממקרים רבים אלה ניתן ללמוד כי עמדת התביעה במקרה דנן, מציבה את האירוע בחלקו הנמוך של המתחם המקובל.

בשים לב לגילו הצעיר של הנאשם, העדר הרשעות קודמות, ומכלול הנסיבות, אני סבורה כי אמנם ראוי לסיים את ההליך בענישה מתחשבת, הצופה פני עתיד, לצד של"צ.

עניין אחרון נוסף שיש להכריע בו הוא שאלת הפיצוי למתלונן, לפי עתירת התביעה. בעניין זה טען הנאשם כי היות שהותקף בידי המתלונן, אין הצדקה לפיצוי. לאחר בחינה, אינני מקבלת טענה זו. על פי תיאור העובדות, בעוד שמעשי המתלונן התמצו בדחיפת הנאשם בלבד, הרי הנאשם הביא סכין, רדף אחרי המתלונן והכה אותו, עד שחבריו נזעקו לחלצו, והכו את הנאשם על מנת שיעזוב את הסכין. נקל לשער את האימה בה היה המתלונן נתון עת הוכה בידי הנאשם האוחז בידו סכין, ועלול לדקרו בכל רגע. לדעתי, הנסיבות מצדיקות מתן פיצוי למתלונן, אך זאת תוך התחשבות ב"תמונה" המלאה, לרבות העובדה שהאירוע החל בדחיפת הנאשם, על ידי המתלונן וחבריו.

סוף דבר, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של תקיפה סתם, והחזקת סכין.

אני גוזרת את העונשים הבאים :

- א. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות החזקת סכין.
- ב. 2 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪. הפיצוי יופקד עד יום 1.1.19.
- ד. של"צ בהיקף של 200 שעות, במחלקת תרבות ספורט ואירועים ברמלה.
- ה. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים.

הסכין תושמד.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ט, 15 אוקטובר 2018, בהעדר הצדדים.